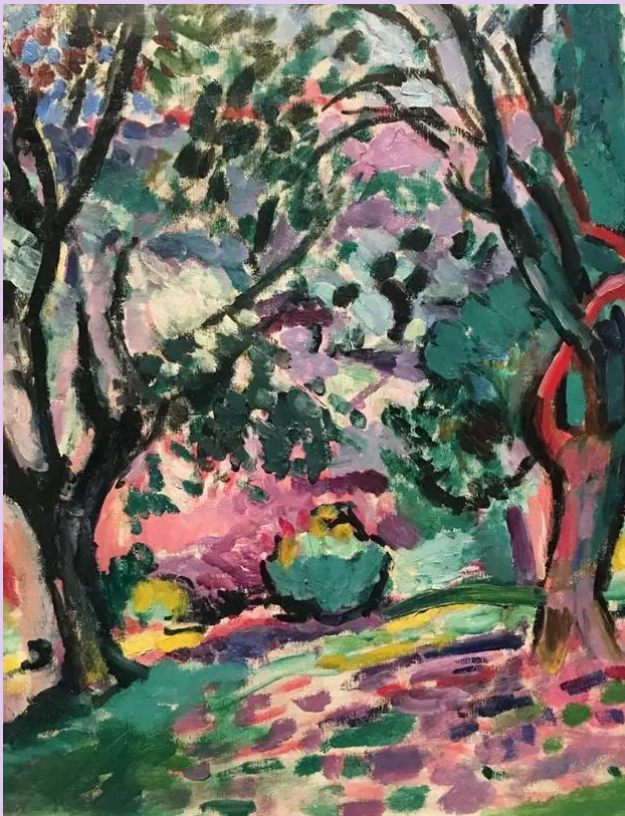

mijmering / provence

‘En, druk met de vakantievoorbereidingen’, vroeg een vriend? Pffft, vreselijke vraag. Een gewetensvraag ook, want wie, in de bevoorrechte positie waarin ik verkeer geeft dit nou toe: ja, heel druk met voorbereidingen voor iets waar ik geen zin in heb. Nou nou Sengers, drie weken Provence, dat is toch iets om naar uit te kijken? Zucht, nee, dat is het niet en zeker twee dagen van tevoren niet.

Voor de goede orde: ik ben van het type dat, eenmaal op vakantie en prettig gesetteld, niet meer naar huis wil. Ik hou van de relatieve beperking van een kleiner huis, weinig spullen en verplichtingloze, open dagen.

Van de Zuid-Franse zon die elke dag zijn best doet, de blauwe lucht en de warme natuur die ruikt naar droge pijnbomen; van een middeleeuws kerkje en de eeuwenoude stilte die daar heerst. Maar nu, twee dagen voor vertrek? Ik kijk in mijn grazige tuin en denk: waarom blijf ik niet hier; aan mijn (klein)kinderen die ik wekenlang niet zie (als ze me nog maar kennen als ik terugkom), aan mij trouwe fiets, de Bijenkorftruffels, m’n zus, de vanzelfsprekendheid van het weten waar je alles en iedereen zoeken moet. En dan die reis! De hele godganse dag in de auto, hoe suf en saai is dat. In de achterbak alle rommel die ik meen niet te kunnen missen en waartussen ik ergens op de dag, nietsziend graaiend, de zak mueslibollen en de lauwe limonade hoop te vinden. Vandaag opperde mijn geliefde, die net zo is als ik, ook nog dat ‘het toch niet uitmaakt als we een dag of wat later gaan’.

Waarom deze dubbelhartigheid, vraag ik me af? Waarom zo ineens verstokt willen vasthouden aan het bekende en het vertrouwde waarvan ik nu al zeker weet dat ik er niet naar verlang op het moment dat het einde van die drie weken in zicht komt? Dan gaat het proces namelijk in omgekeerde richting. Wie het weet mag het zeggen. Hoe dan ook, ik wens mezelf een behouden vaart en een aangenaam verblijf. Waar dan ook!